

PRVÝ DIEL

GABRIELLE BERNÁTOVÁ

NEVYSPYTATEĽNÁ

M R C H A

„Stačí okamih a z vás sa stáva bábka pohltená nenávisťou a sebaľútosťou. Pocitom bezbrannosti a zúfalstva sa jednoducho nedokázate vyhnúť. V okamihu žijete vo svete, ktorý vám je neznámy. Srdce prestáva biť a duša neodpovedá. Viete, že ste zlyhali a začínate sa z hĺbky duše nenávidieť. A potom, v jednej chvíli, vám osud privedie do cesty osobu, ktorej elektrický výboj núti vaše srdce žiť a dušu kriesi z útrobov vášho ja. Viete, že dostávate druhú šancu.“

Z polodlhých blond vlasov, jej steká voda cícerkom. Zelené oči sú plné smútku a bolesti. Uteká bosá a v roztrhaných šatách. Pod rúskom hlbokej noci sa snaží nájsť bezpečnú cestu k svojmu cieľu. Nevie, akým smerom sa má vydať, aby ju nechytily. Prší, fúka chladný jesenný vietor a ona sa snaží ako-tak zohriať, rýchlymi pohybmi rúk po ramenách. Dokonca aj to málo oblečenia, ktoré na sebe má, je premočené. Nenachádza iné východisko, než sa niekde skryť. Obzerá sa, či náhodou niekoho neuvidí. Pozrie na papierik v ruke. Hustý dážď kompletne rozmazal čo i len náznak adresy, ktorá na ňom bola napísaná. No aj napriek tomu jej niečo vraví, že sa konečne nachádza tam, kde mala prísť. Pretiera si oči a zahľadá sa na bytovku rovno oproti nej, vidí vchod do podzemných garáží, ku ktorému patrí aj dlhý prístrešok. Pod ním sa môže uchrániť

pred dažďom. Rýchlo prebieha cez cestu, skrývajú sa náhodným, či cieleným pohľadom. Aspoň na malú chvíľku si chce oddýchnuť. Svoje unavené a vyčerpané telo zosúva na síce chladnú, no suchú zem. Opierajúc sa o stenu kúsok od železnej automatickej brány skláňa hlavu ku skrčeným nohám. Trasie sa od zimy a bolesti, začína jej škŕkať v žalúdku, do očí sa jej znova tlačia slzy.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ vraví si pre seba a neubráni sa tichému, zato srdcervúcemu plaču. Dnes má osemnásť a musí zažívať takéto peklo, keby bola s ockom, oslavovala by a radovala sa z jeho darčiekov, namiesto toho len o vlások uniká smrti.

Vyčerpaná zatvára oči a zaspáva, i tak ju šľahajúce blesky každú chvíľu prebúdajú. Našťastie sedí na mieste, kde je chránená pred nepriazňou počasia. Na október je predsa len väčšia zima, než by očakávala. Pri ohlušujúcom zvuku hromu sa preberá úplne. Zrazu sa otvára automatická brána, ku garáži prichádza auto. Rýchlo sa stavia na nohy a vyplašene pozerá do svetiel sedanu, ktorý prudko brzdí. Až teraz si plne uvedomuje, že ju mohli zraziť.

Z auta vychádza hnedovlasá tridsiatnička oblečená v dlhom tmavom kabáte, so zlovestným výrazom. Približuje sa k nej rýchlym krokom a premeriava si jej zmáčané a doráňané telo.

„Zmizni! Skoro som ťa sprešovala, si normálna?“
nesúhlasne prekrúti očami.

„Ja... ja sa o... o.... Prepáčte,“ povie dievča s plačom.

Žena sa na ňu poriadne zahľadá, všíma si dotrhané veci a krv. Pohľad na také zúbožené dievča sa jej vôbec nepozdáva. „Hej, si v poriadku? Počkaj ma tu!“ rozkazuje a odchádza zaparkovať auto. Len čo z neho vychádza, počuje hlasy.

„Hľadajte ju! Musíme ju dovléct naspak, inak máme prúser jak hovado! Jak sa jej vôbec podarilo zdrhnúť?“

Slová jedného z mužov ženu zaujali natoľko, že sa rozhoduje ísť na miesto, kde dievča stálo, ale nenachádza ho tam. Všíma si ho skrčené v kríkoch, hneď pri bytovke. Prichádza k dievčaťu a rukou naznačuje smer úkrytu v garáži.

„Pšš. Tam ťa neuvidia,“ rýchlo cez ňu prehadzuje kabát. Vyčerpané dievča zbíha dole, ale ešte predtým sa pozrie na ženu, ktorá jej pomáha. V duchu si vydýchne. *Neklamal.*

Žena sa obzerá po chlapoch, keď ju jeden z nich osloví.

„Hej, nevidzela si tu takú mladú... pipku?!“ kričí, no len čo zistí, s kým má tu česť, zaráža sa.

„Čo? Akú pipku? Zas sa pokazila brána! Porazi ma z toho,“ majiteľka sedanu schválne ťuká do diaľkového ovládača.

„Jáj, nevedzel som, že si to ty. Prepáč, hladáme takú malú babenku, je to kamarátova dcéra a zdrhla, lebo jej zakázal frajíra,“ muž klame až sa mu z huby práši.

„Nikto tu nie je, teraz som prišla, skúste na školskom ihrisku, tam chodia decká húliť,“ žena sa tvári nezúčastnene, ale bystrým okom nebadane kontroluje situáciu okolo.

„Díkes, Lea, máš to u nás.“ Muž volá svojich kumpánov a spolu s nimi odchádza preč.

Lea skúsene prezerá terén a keď zistí, že ju nikto nesleduje, zažína svetlo a zatvára bránu. Kým prichádza dole, dievča sa ledva drží na nohách. „Som zvedavá, čo si vyviedla, keď si dovolia klamať ešte aj mne...“

Podoprie dievča, našťastie nie je natoľko ťažké, aby mu nevládala pomôcť prejsť do postele. V byte je teplo, trochu neporiadok, ale keďže nečakaná návšteva je v zúfalom stave, tak sa tým nebude zaoberať.

„Prepáč,“ povie dievča vyčerpane.

„Tvoje prepáč nám teraz nepomôže. Dokážeš sa vyzliecť?“ Lea nasadzuje svoj zvyčajne arogantný tón.

Dievča prikývne. Roztrasená a premrznutá sa snaží povyzliekať, ale jej telo je čím ďalej tým menej schopné pohybu.

Keď sa majiteľka bytu otáča, všima si nekoordinované pohyby aj neprítomný pohľad v očiach návštevníčky. Prestáva sa hýbať a padá. Rýchlo k nej priskakuje, stíha ju zachytiť skôr, ako narazí hlavou o podlahu. Kontroluje či dýcha, našťastie len odpadla od vyčerpania. Necháva ju ležať na zemi, zatiaľ odchádza do kúpeľne po uteráky a nožnice. Veľmi opatrne jej rozstriháva oblečenie. Všima si modriny, krv, dokonca aj škrabance, ktoré po tele má.

Suchú, oblečenú aspoň v bavlnenom tričku ju s námahou dáva do postele.

Dievča má strhanú tvár. Vidieť, že nič pekné za posledných pár dní neprežila. Zamračí sa. Prechádza do obývačky a vytáhuje mobil.

„Edo! Prečo mám pocit, že ten fafrnok pri mne neskončil náhodou?!“ znechutenie a hnev v jej hlase sú priam hmatateľné.

„Takže ťa našla. Ako vieš, že som to bol ja?“ odpovie mladý chalan z druhej strany.

„Kto iný, ako tvoj foter by ju dal hľadať tými idiotmi, čo ani nevedia, ako sa majú ku mne správať?“ kladie dôraz na tvrdý prízvuk.

„Prečo mám ten pocit, že je uložená v tvojej posteli? Ešte mi raz poďakuješ, že som jej pomohol.“

„Zaujímavé, že musela zaparkovať rovno pred mojou bránou.“

Prehrabne si nervózne vlasy a snaží sa vyrovnať so situáciou, ktorá nastala.

„Postaraj sa o ňu, prosím ťa! Tatko sa nesmie dozvedieť, že som ju pustil, ona má fakt problém. Potrebuje pomoc, okrem toho zapadá do tvojich plánov. Ver mi. Zvládneš to. Pre Luciu.“

„Takže má niečo spoločné s tým, čo sa stalo?!“ od nervov gniavi mobil v ruke.

„Dá sa to tak povedať.“ Nič viac nepovie a skladá.

Lea od hnevu šmarí mobil na gauč. „Tomu sa hovorí vydieranie, ale nemôžem ju vyhodiť na ulicu. Namieste by tam skapala! Pff, to bude ešte dobrá otrava,“ hodnotí svoju situáciu. Zaprisahala sa, že už sa to nezopakuje a ten idiot... vrie v nej zlosť.

Otvorí dvere do spálne a dlhú chvíľu pozerá na svoj potenciálne dlhodobý problém.

„Rok. Celý rok sa vyhýbam akémukoľvek kontaktu s deckami, ale on mi ju predhodí, ako keby som bola nejaká zasraná pestúnka,“ vzdychne si.

Pre istotu sa ukladá do postele vedľa nej. Predtým, než zaspáva, jej kontroluje teplotu a dýchanie .

* * *

Leina sestra Monika sa ako vždy snaží dostať do jej bytu, aby skontrolovala, či vôbec žije. Od tej udalosti sa správa hrozne. Hnedé, dlhé vlasy má

zopnuté v cope a na sebe má oblečený sivý kostým a lodičky. „Fíha, Lea, nejako tu máš ticho. O tomto čase už telka hučí na celú bytovku,“ rozpráva si pre seba.

Lea ešte nevymenila zámky, čo ju istým spôsobom utvrdzuje v domnienke, že aj keď to nepovie, chce ju občas vidieť.

Otvára dvere sestrinho bytu. Ako vždy za nimi vidí neporiadok. Vchádza do spálne a naskytá sa jej nepochopiteľný obraz sestry objímajúcej neznáme dievča.

„A ty si odkedy lesba?!“ Zhrozená z toho pohľadu nie je schopná inak vyjadriť šok. Zvykla si na sestrine výstrelky, ale že je na ženy? To sa šplhá na prvé miesto jej zoznamu absurdností a rebélie.

„Kriste pane, už len ty si mi tu chýbala. Drž hubu!“ Lea sa prebúdz a prebodáva sestru pohľadom. Dvíha sa z postele a dievča zakrýva, tak aby mu nebola zima. Prv, ako vychádza z izby, rukami strká do sestriných ramien, až priam vypadáva z dverí. Prechádza do kuchyne, rýchlo píše niekomu správu a potom sa snaží nájsť niečo na jedenie. Je maximálne nevyspatá, pretože celú noc kontrolovala dievča, či je v poriadku.

„Odkedy varíš?“ pýta sa ešte viac prekvapená Monika.

„Čo chceš?“ Lea sa prehrabáva v kredenci a hľadá kuchársku knihu.

Monika si sadne za kuchynský stôl a s úžasom pozoruje svoju sestru. „Prišla som ťa pozrieť, je v tom problém? A kto je to dievča?“ ukazuje prstom na spálňu. Už naozaj prestáva chápať, čo sa s Leou deje. Ale má neutíchajúcu túžbu zistiť, koho si to priviedla domov. Posledný rok je jej mladšia sestrička zvláštna, neprístupná, arogantná a hrozivejšia, ale niečo z tej starej Lei v nej predsa len je. Aj pohľad v jej očiach je zmenený, to si všimne každý, kto ju aspoň trochu pozná. Nie je možné, aby ešte stále držala smútok.

„To nech ťa netrápi, vidíš, že žijem, tak vypadni! Nemám na teba čas,“ Lea si zahryzne do spodnej pery a chvíľu rozmýšľa.

„Týmto svojím hrubým tónom ma teda neodradíš. Prišla som, lebo...“

Otvárajú sa dvere od spálne a Monika vidí dôvod svojho šoku.

„Stalo sa niečo?“ Lea sa nakláňa k dverám, snaží sa byť príjemná, ale nevyznieva to tak.

Dievča prekvapene zažmurká a nedokáže zo seba dostať jedno slovo.

Lea od nervov prekrúti očami a zhlboka sa nadychuje.

„Padaj do postele a nevylezieš odtiaľ, kým ti nedovolím! Rozumela si? Ak potrebuješ ísť na záchod, choď rovno, potom doprava.“

Chcela by sa správať lepšie, ale už to nejde. Jednoducho sa od minulého roku voči vonkajším vplyvom obrnila tým, že je neprístupná a odporná ku všetkým, ktorí sa ju, čo i len trochu, snažia obmäkčiť, či zneužiť. Preto sa jej ovládanie vlastných emócií rovná nule, aj keď navonok to vyzerá, že má všetko na háku. Vnútri nej to vriee, tým pádom si vybíja zlosť na nič netušiacej obeti. Dobre si to uvedomuje, ale nevie s tým nič urobiť. „A nezabudni, kde je posteľ!“ dodáva s odporom.

„Nie si k nej tak trochu hrubá? Čo ti tá malá urobila? Toto je na mňa priveľa, odchádzam,“ Monika je podráždená, priam nahnevaná, ale zároveň udivená, že sestra má niekoho v tom brlohu. Lea sa zasmee, ale nie od čírej radosti, je to smiech spútaný zúfalstvom, ktoré v sebe nosí. „Ale sestrička, myslela som, že zostaneš na dezert!“

„Tebe šibe? Nebyť toho, že si moja sestra, už by som s tebou nikdy neprehovorila! Mala by si sa dať konečne dokopy, takto to ďalej nejde! Začni už konečne žiť!“ Monika jej kričí od vchodu, trieska dvermi a odchádza. Napriek tomu sa zastaví pri výťahu a upriami pohľad na dvere. Nie Lea taká nie je. Nepríde za ňou s plačom, že to nezvláda. Už od jej štrnástich rokov. Odkedy ich otec... ona bola vždy príliš silná, no priveľmi silní ľudia, sú v istých ohľadoch nadmieru zraniteľní. Ak chceš takého človeka zničiť, stačí mu zraniť to najcennejšie...

SRDCE. Od tej udalosti sa z jej malej sestričky stala živá mumifikovaná mŕtvola, prahnúca len po pomste. Nevidiac, že svet sa nezastavil si zaumienila niečo, čo nie je v istých ohľadoch zlučiteľné so životom. Všetko čím Lea Soranová je, z nej urobil ich otec Ondrej Kapitán. S čiastočným pochopením, otvára dvere výťahu a dúfa, že to dievča jej ukáže cestu.

Lea niekoľko minút zbiera odvahu vojsť za dievčaťom do spálne. Nakoniec sa predsa len k tomu odhodlá a sadne si k blondíne na posteľ. Premeria si ju a zrazu sa v nej vynárajú spomienky. Rýchlo potrasie hlavou a zahadzuje tak bolestné myšlienky bokom. Rázne pozrie na objekt svojej nervozity. „Musíme sa porozprávať. Som Lea, aby si vedela moje meno, a ty?“

Pozerá na ňu, ale blondínka s veľkými zelenými očami má hlavu sklonenú. Žmolí si prsty. Cíti z nej, že sa bojí rozprávať, takže musí prehltnúť pár sprostých poznámok na jej adresu. Už sa nedokáže vcítiť do situácie inej osoby. Po roku ochladla a istým zvráteným spôsobom otupela. Má len jediný cieľ, ktorý dokáže prekaziť iba jedna jediná osoba, a preto si od neho udržiava odstup.

„Nezožeriem ťa, tak hovor. Ak som ťa nezabila doteraz, už sa nemáš čoho báť.“

Dievča na ňu vystrašene pozrie. „J... ja som Viktória,“ prehltá hrču v krku.

„Fajn, Viky, tak mi povedz, čo sa ti stalo,“ pobáda ju, aj keď akú-takú predstavu o tom má.

Viky dlhšiu chvíľu rozmýšľa a nič nehovorí, predsa len má strach. Na druhej strane, ak by jej chcela ublížiť, už by to urobila. Prečo by ju inak ten chalan poslal práve k nej?

„Môj otec mal problémy a oni...“ hovorí cez slzy, „z... zabili ho. A mňa aj... Povedali, že ma dajú na nejakú dražbu, aby získali to, čo im patrí, pretože to tak niekto chce,“ prestáva rozprávať, nevie udržať slzy.

„Chceš mi povedať, že ťa chceli predať ako kurvu? Noo, v podstate si na tom ešte lepšie, ako som čakala,“ majiteľka bytu si nedokáže odpustiť sarkastické poznámky. Musí si vtĺcť do hlavy, že nie každý tieto jej reči dokáže stráviť. Slzy. Čo s tým má robiť? Čím ju už len ona môže upokojiť? „Znásilnili ťa?“ sama sa pohybuje v tých kruhoch dosť dlho na to, aby vedela, že tá otázka je zbytočná.

Viktória jej nedokáže odpovedať.

Lea si vzdychne. Čo jej pomôže, ak by ju objala? Iba by to pre to dievča bolo ťažšie. Čím väčší odstup si bude udržiavať, tým lepšie pre obe. „Musíme ísť k lekárovi, aby ťa prezrel, doklady určite nemáš, takže to pôjde na moje meno. Poď, dám ti nejaké veci!“ Už aspoň pochopila, prečo ju Edo poslal rovno k nej,

a to bez vysvetlenia. Ani nečaká na odpoveď. Otvára skriňu a vyťahuje veci po Lucii. Áno, už je to vyše roka. Prečo tie spomienky za každých okolností, tak brutálne bolia?

Návšteva prichádza ku komode a vidí fotku, na ktorej je Lea s nejakým dievčaťom. Berie ju do ruky.

„Polož to naspäť!“ vystríha ju Lea.

Pri ráznosti jej hlasu sa Viky zľakne, rám s fotkou padá na zem, sklo sa rozbíja. Rýchlo si kľakne a chce to pozbierať. S malou dušičkou dvíha zrak, opatrne pozrúc na svoju záchrankyňu.

„Nechytaj to, idem zobrať vysávač!“ povie Lea nahnevane. „Ako si len môže dovoliť brať do ruky to, čo patrí len mne?!“ mrmle si popod nos. Vyťahuje vysávač z veľkej skrine na chodbe, zapája ho do zásuvky. „Obleč si tie veci. Ideme! Neboj sa, moja gynekologička je fajn,“ ukazuje na veci hodené na posteli a rýchlo vysáva sklo.

Lea písala Karin skôr, ako sa vôbec opýtala, či ju znásilnili. Dávajúc vysávač na pôvodné miesto premýšľa. Viktória mala na sebe krv, s určitosťou nemôže povedať, či patrila len jej alebo aj niekomu inému. Podľa zranení, ktoré má po celom tele, usudzuje, že sa len tak nevzdávala. Tie modriny nie sú jednoduchová záležitosť, niektoré sú čerstvé, niektoré staršie, z toho vyplýva, že ju museli mať pod zámkom. Ako sa to mohlo stať? Kde urobila chybu?

* * *

V čase, keď sa už nikto v ordinácii nenachádza, otvárajú sa dvere a v nich stojí drobná, červenovlasá a na pohľad príjemná lekárka.

„No, poďte!“ povie rozhodným hlasom. Iba kvôli dlhoročnej priateľke je ochotná prísť aj tak neskoro poobede. „Kto je to?“ pýta sa autoritatívnym tónom a pozerá na dievča, ktoré vstupuje do vynovenej ordinácie.

Lea po lekárke zazrie, čím jej naznačuje, nech sa na nič nepýta. „To je jedno, hlavne skontroluj, či má všetky vnútornosti v poriadku! Určite ju neznásilnili len raz. Všetko ti zaplatím v hotovosti.“

Karin chápe dôvody, ale neubráni sa podozrievavému pohľadu. „Ty vieš, za kým máš ísť, však?“

„Do toho ťa nič! Radšej sa postaraj o ňu!“ Lea odvracia pohľad a snaží sa na neho nemyslieť. Dokonca aj *Havran* ju tlačí do toho, aby sa k nemu vrátila. Čo sa dohodli? Samu ju to k nemu ťahá, ale nemôže.

„Ako sa voláš?“ gynekologička sa venuje svojej pacientke.

Karin pozná Leu veľmi dobre a vie, že ak na to nemá vážny dôvod, neprivedie jej do ordinácie cudziu osobu. Niečo sa muselo stať. Sú priateľkami už od detstva, navzájom si dôverujú. Napriek tomu

sa Lea od tej udalosti s Luciou správa, akoby nenávidela celý svet. Samozrejme, že to chápe, ale odkopnúť od seba celú rodinu aj priateľov? Určite to nebola len tá tragédia, ktorá ju tak zmenila.

„Viktória,“ odpovedá pacientka a vytrháva lekárku zo zamyslenia.

„Ja som Karin. A vždy, ak budeš mať problém so ženskými aj inými vecami, môžeš za mnou prísť,“ príjemným tónom ju upokojuje a vchádza spolu s ňou do druhej miestnosti.

Medzitým Lea rozmýšľa, či jej Viktória povedala celú pravdu. Má tušenie, že jej niečo tají. Nikdy sa nestará do problémov druhých, má vlastné plány, ale keď sa to už takto zamotalo... Mala by sa stretnúť s Edom a vysvetliť si s ním pár vecí.

Po polhodine vychádza Karin z miestnosti a postaví sa rovno pred Leu.

„To dievča ťa potrebuje! Neopováž sa nechať ju tak! Čudujem sa, že je ešte na tom tak dobre, myslím psychicky. Povedala ti, koľkokrát?“

„Nie a nejako ma to netrápi,“ Lea ignoruje kamarátkin bolestivý tón a pozerá na nástenku.

„Predo mnou sa nemusíš pretvarovať. Poznám ťa, preto viem, že sa v tebe konečne niečo pohlo. Uvedom si už konečne, že nemôžeš za to, čo sa stalo. Nikto za to nemôže. Bola to jej vlastná voľba. Nemohol tomu zabrániť ani on, a ani ty. Je to pre

teba veľká strata, aj pre nás všetkých, no už sa s tým zmier. Pomôž tomu dievčaťu, potrebuje ťa. A prosím ťa, prestaň sa tváriť, že ti to je všetko jedno. Prečo ju máš teda u seba? Ty nie si jedna z tých, ktorí sa starajú a osudy druhých. Alebo je v tom niečo iné? Veľká Lea Soranová vstáva z mŕtvych?“ zazerá na ňu, ale reakciu neočakáva.

Viktória počuje ich rozhovor. Oblieka sa a po chvíľke prichádza k nim do druhej miestnosti. Karin sedí za svojim stolom a vypisuje recept. „Tu sú lieky, ktoré jej musíš kúpiť. Predpísala som ich na tvoje meno, aby si nemusela platiť veľa, sú dosť drahé. O ostatné sa nestaraj, nebudem ti to účtovať. Len daj na ňu pozor. Prosím! To dievča musí mať veľké problémy,“ upozorňuje Karin Leu.

„Bože, dobre, postarám sa o ňu, spokojná?“ prebodáva ju pohľadom. „Kedy máme prísť na kontrolu?“ dodáva Lea rozhorčene, vytrhávajúc jej recept z ruky. Je znechutená sama zo seba, uvedomuje si, že je taká zvrátená a skazená, že už nedokáže vidieť pozitíva, ktoré sa jej ponúkajú. Odvtedy... Zaprela seba aj to, kým bola. Pozrie na dievča stojace vedľa seba a premýšľa nad vlastným rozhodnutím pomôcť neznámej osobe.

„O tri dni, ak by ťa niečo začalo bolieť, povedz to Lei. Ona ťa sem privedie, dobre? A neboj sa jej, neublíži ti,“ povie Karin krútiac nad Leou hlavou.

„Viem, že nie,“ odpovedá pacientka rozhodne.

Lea na Viky pochybovačne pozrie. Chcela by vedieť, odkiaľ berie toľko istoty. Pri odchode z ordinácie radšej nechce myslieť na to, čo si zavesila na krk.

„Ideme domov a objednáme si niečo na jedenie,“ povie cestou k autu.

Zastavujú sa v lekárni, Viktóriu necháva sedieť v aute na zadných sedadlách, kým ona odchádza kúpiť lieky. Má tam čierne sklá, takže ju nemôže nikto vidieť. Celou cestou rozmýšľa nad situáciou, ktorá ju núti vybočiť z cesty a zamýšľa sa aj nad inými alternatívami riešenia svojho problému. Ak sa má o ňu postarať, bude musieť kontaktovať pár ľudí a rozšíriť svoje obzory. K tomu kryť chrbát idiotovi, ktorý si myslí, že všetko vyrieši za neho a riadiť celú akciu. Je bolestné aj na to pomyslieť.

* * *

Večer si sadajú k televízii, no pre istotu sa na nič nepýta. Už veľmi dávno sa naučila, že reči všetko zhoršujú. Nepotrebuje, aby sa jej rozplakala. Nemá ani potrebu niekoho utešovať. Obdobie, keď sa o všetkých a všetko starala, je preč. Teraz žije len sama pre seba. Nič tým nezíska, ale hlavne nič nestratí. Je to lepšie, ako sa báť, či znova prežívať tú bolesť.

„Mali by sme ísť spať!“ povie vypínajúc televízor.

Dáva Viktórii uterák a ukazuje jej, čo kde nájde. Sama je rada, že sa môže zvaliť do postele. Nechápe, ako je možné, že má u seba doma niekoho cudzieho. Prečo to robí? Prisahala si, že sa to už nestane. Musí to čím skôr vyriešiť.

Nechcená návšteva prichádza do izby a neisto sa postaví pred posteľ, v ktorej už leží majiteľka bytu.

Lea ležiaca tvárou na poduške dvíha hlavu. „Potrebuješ povolenie, aby si vliezla ku mne alebo čo?“

Viky na ňu vyplašene pozerá. Žeby sa jej predsa len trošičku bála?

„No, pekne nám to začína,“ vzdychne si, „v obývačke je rozťahovací gauč, spi tam, keď máš taký strach.“

Vidí, že má slzy na krajíčku, preto sa rýchlo obracia na bok. To dievča si muselo prejsť peklom, a predsa je ochotné veriť neznámej osobe? Bud' je príliš naivná alebo nič nechápe. Tak či tak, je to horšie ako zle. Pre obe.

* * *

Ráno svieti slnko, predpoveď hlási, že bude pekne. Vylieza z postele a dúfa, že to všetko bol len zlý sen. Pozrie na gauč a zisťuje, že sa ešte neskončil. Čo urobí, ak sa jej rozplače? Ako ju má uchrániť pred niečím, pred čím nemôže utiecť? Sama sa nedokáže vyrovnať s určitými

skutočnosťami, ktoré sa v jej živote stali. Nech jej niekto vysvetlí, ako sa má vžiť do situácie dievčaťa, ktorému bolo ublížené. Už len tá myšlienka je otravná.

„Vstávaj, ideme na nákupy,“ budí ju čo najjemnejšie, ale z jej strany ani obraz, ani zvuk. Hádže po nej malú podušku, znova nič.

„Vstávaj,“ trasie ňou.

Konečne sa budí a pozerá na ňu opuchnutými očami dávajúcimi najavo vďaku. Určite preplakala celú noc.

Je celkom roztomilá. Blond vlasy má rozpustené a strapaté... Aj Lucinka ich mala také. Znechutene sa zamyslí nad svojimi myšlienkami. Ublíži im to. Prisahala si, že sa už k tomu nebude vracat', že už nedovolí smútku, aby ju ovládal. Napriek tomu má pred sebou osobu, ktorá jej pripomína tú strašnú bolesť.

Ako sa má z toho vymotať? Toto vystrašené decko predsa nemôže za to, čo sa stalo. Musí ju ochrániť. Cez noc pochopila, že je jej jediná možná záchrana. Problémom sa stáva holý fakt, že Viky nevie, že skočila do jamy levovej, v ktorej prebýva besná šelma. Je jej zo seba na grc. Má pri sebe citový spúšťač, ktorý môže pokaziť celú jej snahu o...

„Takže je to v...“ nedopovie, snaží sa krotiť svoje nadávanie a rozhadzuje rukami. Alebo nech si

nečakaná návšteva zvykne, nebude sa celý svet točiť okolo jej uslzených očí..

„Prosím?“ pýta sa Viktória.

„Ale nič, obleč sa. Ideme do obchodu. Kúpim ti nejaké veci. Inak, nemáš chodiť do školy?“ Lea sa hádže do sedačky, dlaň si priloží k čelu a so zavretými očami premýšľa.

Jazda smerom k nákupnému centru prebieha v príjemnej atmosfére. Viktória občas niečo povie a aj to poväčšine koktavo. Lea ju však nepočúva, uvažuje nad tými chlapmi, čo po ňu prišli. Jednou rukou drží volant a druhou sa laktom opiera o dvere a podopiera si bradu.

Zastavuje pred nákupným centrom v inom meste. Keď vchádzajú s Viky do butiky, predavačky od úžasu zabúdajú zavrieť ústa. To ich šuškanie sa dostáva Lei do uší.

„Vieš, kto to je?“ vyzvedá brigádnička.

„To je Lea, sestra pani Moniky, je dosť nepríjemná. Chuderka, kedysi sem chodila s...“ zamrza pod Leiným výstražným pohľadom.

Viktória akosi spontánne chytá svoju záchranyňu za ruku.

Na to gesto predavačky prekvapene vyvaľujú oči. Lea, objekt ich pozornosti, taktiež zhrozene pozerá na svoju ruku, ktorú jej Viky stíska. Zhlboka sa